

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: MEI Properties, a.s.**, se sídlem Politických vězňů 912/10, 110 00 Praha 1, IČ 247 27 873, zastoupené *Mgr. Peterem Šmehýlem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 912/10, 110 00 Praha 1*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne **22.12.2010 č.j. 1959/SÚ/10-2**,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 22.12.2010 č.j. 1959/SÚ/10-2 se z r u š u j e a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 7.760,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petera Šmehýla do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 21.1.2011 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 22.12.2010 č.j. 1959/SÚ/10-2 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Magistrátu města Karlovy Vary, stavebního úřadu (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“), ze dne 1.10.2010 sp.zn. SÚ/12364/09/Pos-330, kterým bylo konstatováno, že DELTATEL, s.r.o., se sídlem Politických vězňů 912/10, 110 00 Praha 1, není účastníkem řízení ve věci „Stavební úpravy

a přístavba Národního domu Karlovy Vary (prodloužení platnosti stavebního povolení)“ (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Společnost žalobkyně jako společnost nástupnická vznikla vnitrostátní fúzí splynutím zanikající společnosti MEI Properties, a.s. se sídlem Praha 1, Politických vězňů 912/10, PSČ 110 00, IČ 28253302, s další zanikající společností DELTATEL, s.r.o., se sídlem Praha 1, Politických vězňů 912/10, PSČ 110 00, IČ 27880362 (dále též jen „*DELTATEL, s.r.o.*“), v důsledku čehož na ní přešlo jmění obou zanikajících společností.

Žalobkyně připomněla, že je právním nástupcem společnosti DELTATEL, s.r.o. a vlastníkem pozemku p.č. 2334/1 a budovy č.p. 1706 postavené na pozemku p.č. 2334/1 (vše v k.ú. Karlovy Vary), které jsou zapsány na LV č. 5878 vedeném Katastrálním úřadem pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary. DELTATEL, s.r.o., nabyla uvedené nemovitosti na základě kupní smlouvy ze dne 8.10.2008 uzavřené se společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s. Právní účinky vkladu vlastnického práva k uvedeným nemovitostem ve prospěch DELTATEL, s.r.o. nastaly dne 21.10.2008.

Dne 9.12.2009 vydal Magistrát města Karlovy Vary, Úřad územního plánování a stavební úřad (dále též jen „*orgán prvního stupně*“), pod č.j. SÚ/12364/09/Pos rozhodnutí, kterým prodloužil, na žádost společnosti ELTODO Národní dům, s.r.o. (dále též jen „*stavebník*“) ze dne 30.10.2009 platnost stavebního povolení vydaného orgánem prvního stupně dne 8.1.2008 pod č.j. SÚ/16419/07/Ho (dále též jen „*stavební povolení*“), a to o dva roky ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí (dále též „*prvotní rozhodnutí*“).

I přesto, že, dle názoru žalobkyně, DELTATEL, s.r.o., nabytím výše uvedených nemovitostí převzala procesní stav týkající se řízení ohledně stavebního povolení již dne 21.10.2008, orgán prvního stupně s DELTATEL, s.r.o. nejednal jako s účastníkem řízení, a rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení společnosti DELTATEL, s.r.o. nedoručil. DELTATEL, s.r.o. se tak o existenci rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení dověděla až od společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s., a to dne 25.5.2010. V souladu s § 84 správního řádu pak DELTATEL, s.r.o. podala proti prvotnímu rozhodnutí odvolání, a to dne 31.5.2010 (dále též jen „*odvolání proti prvotnímu rozhodnutí*“). Orgán prvního stupně vydal dne 1.10.2010 usnesení, jímž rozhodl, že „společnost DELTATEL, s.r.o. není účastníkem řízení ve věci: Stavební úpravy a přístavba Národního domu Karlovy Vary (prodloužení platnosti stavebního povolení)“ (dále též jen „*rozhodnutí orgánu prvního stupně*“). Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně žalobkyně podala odvolání, neboť v důsledku fúze společnost DELTATEL, s.r.o. zanikla ke dni 1.10.2010 a jejím právním nástupcem se stala žalobkyně. Odvolání bylo podáno již dne 6.10.2010, kdy bylo předáno k poštovní přepravě (dále též jen „*odvolání*“). Dne 28.12.2010 obdržela žalobkyně do své datové schránky rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že napadeným rozhodnutím bylo zcela popřeno její právo být účastníkem řízení, v němž se rozhoduje o prodloužení platnosti stavebního povolení. Z odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně je zřejmé, že na základě odvolání proti prvotnímu rozhodnutí žalovaný zrušil prvotní rozhodnutí a věc vrátil zpět orgánu

prvního stupně. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zrušil prvotní rozhodnutí, nebylo žalobkyni nikdy doručeno. Přitom toto rozhodnutí by mohlo mít zásadní vliv na práva žalobkyně v následném řízení, neboť žalovaný, pokud v důsledku odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení zrušil prvotní rozhodnutí, musel se vypořádat s otázkou účastenství a pokud odvolání vyhověl a prvotní rozhodnutí zrušil, musel mít za to, že žalobkyně je účastníkem řízení. Přitom v řízení následujícím po zrušení prvotního rozhodnutí dospěl žalovaný, stejně jako orgán prvního stupně, k závěru, že žalobkyně účastníkem řízení, v němž se rozhoduje o prodloužení platnosti stavebního povolení, není.

Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný odvolání žalobkyně nepochopil a vůbec se nezabýval argumentací prezentovanou v odvolání, pokud jde o existenci účastenství žalobkyně v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Tato skutečnost vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvádí, že převážná část námitek odvolatele, kterými se snaží obhájit a zdůvodnit účastenství v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení na stavbu, směřuje spíše k územnímu rozhodnutí. Žalobkyně v odvolání pochopitelně nebrojila proti územnímu rozhodnutí, ani proti stavebnímu povolení jako takovému, snažila se však žalovaného přesvědčit o svém postavení účastníka řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Dle názoru žalobkyně, pokud jde o prodloužení platnosti stavebního povolení, správní orgán o žádosti stavebníka na prodloužení platnosti stavebního povolení rozhoduje ve správním řízení, neboť výsledkem postupu správního orgánu, k němuž byl dán podnět stavebníkem jeho žádostí o prodloužení platnosti stavebního povolení, je rozhodnutí, kterým správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby. Výsledkem tohoto postupu je pak rozhodnutí, kterým správní orgán buď zamítne žádost stavebníka na prodloužení platnosti stavebního povolení, anebo jí vyhoví. Protože se však jedná o změnu stavebního povolení co do časové platnosti, kladným rozhodnutím správního orgánu budou dotčena i práva účastníků stavebního řízení. S ohledem na tuto skutečnost byla žalobkyně přesvědčena, že účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení musí být osoby, které splňují podmínky účastenství pro stavební řízení v čase, kdy správní orgán rozhoduje o žádosti stavebníka. V případě, že je kladně zodpovězena otázka, zda správní orgán rozhoduje o prodloužení platnosti stavebního povolení v správním řízení, pak je potřebné zodpovědět otázku, kdo je účastníkem takového správního řízení. Dle názoru žalobkyně jsou účastníky takového řízení subjekty, které splňují podmínky účastenství, jak jsou definovány v § 109 stavebního zákona, přičemž tyto podmínky musí splňovat v čase, kdy správní orgán o žádosti rozhoduje. V případě, že je právní závěr žalobkyně ohledně posuzování účastenství v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení správný, je nutné, aby se správní orgán, v případě žalobkyně, vypořádal s otázkou, zda žalobkyně je účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení a své rozhodnutí ve věci účastenství náležitě odůvodnil.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně vypořádal s otázkou a právním posouzením, zda žalobkyně je účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Prakticky pouze odcitoval odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně a uzavřel, že neshledal v postupu stavebního úřadu žádné závažné pochybení, které by zakládalo důvod ke změně či zrušení napadeného usnesení. Argumentaci žalobkyně skrze judikaturu žalovaný

odmítl s poukazem na skutečnost, že předložená judikatura se vztahuje k otázce účastenství v stavebním řízení a že se v dané věci nedá použít, protože v projednávané věci se jedná o řízení o prodloužení platnosti již vydaného pravomocného stavebního povolení. Týž žalovaný, který se při hodnocení účastenství v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení odmítl řídit judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu s ohledem na skutečnost, že se nejedná o stavební řízení, ale o řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, pak na str. 9 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že stavební úřad musí při rozhodování o prodloužení platnosti stavebního povolení brát v úvahu i práva a oprávněné zájmy účastníků stavebního řízení i ochranu veřejných zájmů. Žalovaný zároveň uvedl, že odvolací správní orgán, stejně jako prvostupňový, vychází při stanovení okruhu účastníků řízení z § 109 stavebního zákona. Tedy, žalovaný při stanovení okruhu účastníků řízení vycházel z § 109 stavebního zákona, tedy z ustanovení, který stanovuje okruh účastníků pro stavební řízení, a i přesto odmítl stanovit okruh účastníků dle judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která řeší otázku účastenství ve stavebním řízení, s argumentací o její nepoužitelnosti, neboť judikatura řeší účastenství ve stavebním řízení a nikoliv v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Napadené rozhodnutí tím žalovaný učinil značně vnitřně rozporným a lze pouze stěží zjistit, z jakého důvodu nebyl žalobkyni přiznán statut účastníka řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Tato otázka je o to zásadnější, že prvotní rozhodnutí, proti němuž žalobkyně podala odvolání a které bylo následně žalovaným zrušeno, bylo doručováno společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s., která naposledy jako účastník figurovala ve stavebním řízení, v němž bylo vydáno stavební povolení, ale která v čase vydání prvotního rozhodnutí již nesplňovala podmínky účastenství ve stavebním řízení a podle argumentace žalovaného, resp. orgánu prvního stupně, neměla být účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Pokud skutečně účastníkem tohoto řízení neměla být, pak je otázkou, proč ji prvotní rozhodnutí bylo doručováno.

Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s argumentací prezentovanou v odvolání samotném. Žalovaný se spokojil toliko s konstatováním, že k jednotlivým námitkám odvolatele se nebude jednotlivě vyjadřovat, protože byly dostatečně objasněny v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Žalobkyně s tím nesouhlasila a tvrzení žalovaného odmítala. I proto, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jednotlivými prezentovanými argumenty, byla žalobkyně přesvědčena, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Žalovaný blíže neuvedl, z jakých skutečností vycházel, když dospěl k závěru, že odvolatel, resp. jeho vlastnická práva, nebudou rozhodnutím o prodloužení platnosti stavebního povolení přímo dotčena, a proto nemůže být účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Žalobkyně s tímto závěrem nesouhlasila, neboť již pociťuje značné dopady do své majetkové sféry (vlastnického práva), které jsou generovány skutečností, že ačkoliv bylo vydáno stavební povolení, které mělo platnost 2 roky, stavebník nezačal práce na stavebním díle dle stavebního povolení a je otázkou, kdy se tak stane a zda vůbec. S ohledem na rozsah stavebního díla, na nějž se vztahuje stavební povolení, je žalobkyně dotčena na svém vlastnickém právu více, než kdyby k zahájení stavby došlo v souladu se stavebním povolením. Žalobkyně v té souvislosti vyslovila přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno pouze a výlučně z důvodu, že město Karlovy Vary má

eminentní zájem na provedení stavebního díla dle stavebního povolení, přičemž tato skutečnost již byla několikrát veřejně prezentována v tisku a televizi. Nadto, je potřeba si uvědomit, že stavební dílo má být provedeno, resp. se má týkat nemovitostí, které původně vlastnilo město Karlovy Vary, které smlouvou převedlo vlastnické právo k nemovitostem uvedeným ve stavebním povolení, na stavebníka.

K věci samé žalobkyně dále uvedla, že žalovaný se měl v napadeném rozhodnutí pouze vypořádat s otázkou, proč rozhodl tak, jak rozhodl, přičemž tyto skutečnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl. Žalobkyně byla přesvědčena, že napadeným rozhodnutím jí byla odňata práva účastníka řízení v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Žalobkyně tak nemůže náležitě chránit a bránit svá práva a oprávněné zájmy v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Napadené rozhodnutí odporuje právnímu řádu České republiky. Přesvědčení, že s ní mělo a má být jednáno jako s účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, opírala žalobkyně o následující skutečnosti: *a)* je vlastníkem výše konkretizovaných nemovitostí nacházejících se v k.ú. Karlovy Vary zapsaných na LV č. 5878 vedeném Katastrálním úřadem pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, *b)* uvedené nemovitosti přímo sousedí s nemovitostmi, na nichž má být prováděná stavba dle stavebního povolení, a to ze třech stran (nemovitosti žalobkyně jsou obdélníkového tvaru a sousedí s pozemky, na nichž má být prováděná stavba dle stavebního povolení tak, že tyto nemovitosti „obtékají“ nemovitosti žalobkyně, vyjma strany z ulice Jugoslávská, *c)* stavbou povolenou stavebním povolením je vlastnické právo žalobkyně přímo dotčeno.

Žalobkyně souhlasila s tvrzením žalovaného, že předchozí vlastník souhlasil s výstavbou dle stavebního povolení. Namítala však, že pokud byl vysloven souhlas s provedením stavby dle stavebního povolení (nebyly vzneseny žádné námitky účastníků), byl takový souhlas vztažen na stavební povolení, které má platnost 2 roky a v tom čase všichni účastníci mohli být oprávněně přesvědčeni, že do dvou let ode dne nabytí právní moci stavebního povolení bude se stavbou započato a s ohledem na tyto skutečnosti se mohli sami dostatečně zařídit, aby jejich práva byla dotčena co nejméně. Pokud však se stavbou nebylo započato ve lhůtě dvou let, pak by měl mít účastník stavebního řízení právo brojít proti prodloužení platnosti stavebního povolení jako účastník řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, když prodloužením platnosti stavebního povolení dojde k přetrvávání zásahů do oprávněných zájmů účastníka, s čím však již účastník nemusí souhlasit. Nadto, osoba, která o vydání stavebního povolení žádá, musí mít již v čase podání žádosti o vydání stavebního povolení zajištěny veškeré prostředky pro úspěšnou výstavbu dle stavebního povolení. Pokud tomu tak není, je to držitel stavebního povolení, který svým neprofesionálním přístupem zmaří své právo zahájit stavební práce ve lhůtě dvou let ode dne právní moci stavebního povolení. Prodloužením platnosti stavebního povolení pak dojde, resp. může dojít, k nadměrným a ničím neodůvodněným zásahům do sféry práv účastníka. Vydáním stavebního povolení nemohlo dojít ke konzumaci práva účastníka stavebního řízení účastnit se dalších řízení, která se dotýkají platnosti stavebního povolení, eventuálně jiných změn týkajících se stavebního povolení, jako je řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení.

O tom, že žalobkyně naplňuje obě podmínky účastenství v řízení, svědčí dle ní i skutečnost, že samotnou výstavbou, která má být dle stavebního povolení provedena, je žalobkyně přímo dotčena tím, že provedením stavby dojde ke snížení činitele denní osvětlenosti v kancelářské budově č.p. 1706, a rovněž dojde ke zvýšení hladiny hluku a emisí vlivem umístění vjezdu do podzemních garáží v ul. Jugoslávská a umístěním vzduchotechnických zařízení na střeše stavby, jež má být dle stavebního povolení provedena.

Dalším důvodem, proč žalobkyně je a musí být účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, je, aby měla možnost náležitě hájit a chránit své zájmy v souladu s právními prostředky, které jí nabízí právní řád České republiky. Žalobkyně připomněla, že hlavním předmětem jejího podnikání je pronájem nebytových prostor, včetně prostor nacházejících se v budově č.p. 1706 na ulici Jugoslávská v Karlových Varech. Již dnes má žalobkyně potíže s pronájmem nebytových prostor právě s ohledem na skutečnost, že její potenciální klienti mají obavu o nerušený výkon nájemního práva v čase provádění výstavby dle stavebního povolení a požadují po žalobkyni ponížení standardně účtovaného nájemného, aby byli vůbec ochotni jednat o dalších podmínkách nájemní smlouvy. V čase výstavby nelze vyloučit ani legitimní požadavek nájemců na slevu z nájemného z důvodu neumožnění nerušeného užívání předmětu nájmu, když v důsledku výstavby budou imise hluku a prachu na nemovitosti odvolatele enormní. Prodlužováním platnosti stavebního povolení tak dochází k prodlužování nejistoty na straně žalobce a třetích osob, které by si pronajaly prostory v budově žalobkyně. Za předpokladu, že by se stavbou bylo započato ve lhůtě dle stavebního povolení, bylo by možné legitimně očekávat, že v určitém období dojde k dokončení výstavby a k ukončení zásahů do práv žalobkyně. Prodlužováním platnosti stavebního povolení však dochází k prodlužování doby nejistoty kdy a zda vůbec bude se stavbou započato a zda nedojde k opětovnému prodloužení platnosti stavebního povolení. Hypoteticky se tak může stát, že platnost stavebního povolení bude prodlužována nekonečně dlouho, a to bez toho, aby osoby, které splňují podmínky účastenství ve stavebním řízení, mohly jakkoliv reagovat či hájit své zájmy a práva.

S ohledem na výše uvedené žalobkyně zopakovala, že měla být považována za účastníka řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, protože *a)* dle § 115 odst. 4 stavebního zákona může stavební úřad prodloužit platnost stavebního povolení na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím; *b)* dle § 115 odst. 4 stavebního zákona stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci; *c)* prodloužením doby platnosti stavebního povolení dochází ke změně povolení, resp. ke změně časových podmínek stavebního povolení, která se dotýká všech osob, jež splňují podmínky pro přiznání postavení účastníka ve stavebním řízení, v čase, kdy správní orgán rozhoduje o žádosti stavebníka na prodloužení platnosti stavebního povolení; *d)* protože samotnou žádostí stavebníka se zahajuje postup správního orgánu (stavebního úřadu), jehož účelem je vydání rozhodnutí (rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení), jímž se v dané věci zakládají, případně mění práva (právo zahájit výstavbu dle stavebního povolení v pozdějším čase, než v čase stanoveném stavebním zákonem); stavební úřad rozhoduje o žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení, ve smyslu § 9 správního řádu, ve správním řízení; *e)* účastníkem správního řízení, není-li stavebním zákonem určeno jiné vymezení účastníků řízení, jsou osoby uvedené v § 27 správního řádu, přičemž žalobce se v tomto případě příklání k závěru,

že okruh účastníků v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení je vymezen v § 109 odst. 1 stavebního zákona; f) žalobkyně splňuje podmínky účastenství jak dle § 109 odst. 1 stavebního zákona, tak dle § 27 odst. 2 správního řádu; g) správní orgány rozhodly v rozporu s právním řádem, pokud rozhodly, že žalobkyně není účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, a tedy i napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem; h) napadeným rozhodnutím byla žalobkyně zkrácena na právech tím, že jí byl odňat statut účastníka řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení a tím i práva účastníka, která mohla v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení uplatnit.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 18.4.2011 navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné a v podrobnostech se odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ze správního a soudního spisu se k věci podávají následující podstatné skutečnosti. Dne 8.1.2008 vydal stavební úřad pod sp.zn. SÚ/16419/07/Ho-330 rozhodnutí, kterým vydal stavební povolení na stavbu „Stavební úpravy a přístavba Národního domu Karlovy Vary“ na pozemcích parc.č. 2321, 2330, 2334, 2335 a 2336 v k.ú. Karlovy Vary (dále též jen „Stavba“). Žádost o vydání stavebního povolení podala ELTODO Národní dům, s.r.o. Jako podmínka č. 4 stavebního povolení bylo uvedeno, že Stavba bude dokončena do 31.12.2010. Účastníkem řízení byla ve stavebním povolení označena mj. i Telefónica O2 Czech Republic, a.s.

Na základě kupní smlouvy ze dne 8.10.2008 uzavřené mezi Telefónica O2 Czech Republic, a.s. (jako prodávající) a DELTATEL, s.r.o. (jako kupující) se DELTATEL, s.r.o. stala vlastníkem pozemku p.č. 2334/1 a budovy č.p. 1706 postavené na pozemku p.č. 2334/1 v k.ú. Karlovy Vary zapsaných na LV č. 5878 vedeném Katastrálním úřadem pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary. Právní účinky vkladu vlastnického práva k uvedeným nemovitostem ve prospěch DELTATEL, s.r.o. nastaly dne 21.10.2008. Pozemek parc.č. 2334/1 vznikl rozdělením pozemku parc. č. 2334 na pozemky parc. č. 2334/1 a parc. č. 2334/2, který je ve vlastnictví ELTODO Národní dům, s.r.o.

ELTODO Národní dům, s.r.o. podala dne 30.10.2009 žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení ze dne 8.1.2008. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 9.12.2009 vydaným pod č.j. SÚ/12364/09/Pos-330 prodloužil platnost stavebního povolení na Stavbu o 2 roky od nabytí právní moci. Proti tomuto rozhodnutí se DELTATEL, s.r.o. odvolala. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13.9.2011 č.j. 1513/SÚ/10-3 zrušil rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.

Dne 1.10.2010 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, v němž stavební úřad nejdříve citoval znění § 109 stavebního zákona, aby dále konstatoval: „V odvolání k rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení uvádí DELTATEL, s.r.o., že svou povahou nahradila účastníka řízení Telefónica O2 Czech Republik, a.s. tím, že nabyla do vlastnictví nemovitosti této společnosti. Ve skutečnosti parc. č. 2334 (dříve celá ve vlastnictví Telefónica O2 Czech Republik) byla rozdělena na parc. č. 2334/2 (je částečně dotčena výstavbou) v současnosti ve vlastnictví investora a parc. č. 2334/1 (není dotčena výstavbou) ve vlastnictví spol. DELTATEL, s.r.o. Předpoklad účastníka řízení jako vlastníka sousedního pozemku má dvě podmínky. Existenci vlastnického práva jako podmínku základní a možnost přímého

dotčení tohoto práva navrhovanou stavbou jako podmínku druhou. V posuzovaném případě žadatelé splňují pouze první podmínku. Druhou podmínku nesplňují, jelikož povolená stavba žádnou svojí částí nezasahuje do pozemků ve vlastnictví DELTATEL, s.r.o. Vzhledem k tomu, že pozemek parc. č. 2334/2 je v současnosti ve vlastnictví spol. ELTODO Národní dům s.r.o. (dříve ve vlastnictví Telefónica O2 Czech Republic), hmota a výška přístavby objektu je dána územním rozhodnutím a podmínky pro výstavbu jsou dány stavebním povolením, stavební úřad po důkladném prozkoumání shledal, že v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení nemá společnost DELTATEL s.r.o. postavení účastníka řízení. I když to není ve stavebním zákoně výslovně upraveno, je pravomocné stavební povolení závazné také pro právní nástupce účastníků řízení. Vyplyvá to z ustanovení § 73 odst. 3 správního řádu, podle kterého jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků řízení. Pro účastenství ve stavebním řízení jsou práva k pozemkům určující vždy.“.

Žalobkyně brojila proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním ze dne 4.10.2010, když odvolací námitky byly obdobné jako námitky žalobní.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný citoval odvolání žalobkyně a závěry obsažené v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. K věci samé uvedl: „Úvodem je třeba zdůraznit, že převážná část námitek odvolatele, kterými se snaží obhájit a zdůvodnit účastenství v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení na výše uvedenou stavbu, směřuje spíše k územnímu rozhodnutí, ať už se jedná o rozsah výstavby, případně její objem a její vliv na nemovitosti, které jsou ve vlastnictví odvolatele. Právní předchůdce odvolatele společnost Telefónica O2 Czech Republic, a.s. vydala k územnímu řízení souhlasné stanovisko dne 5.2.2007 pod č.j. AS/7632/2007, s podmínkami, které byly splněny (např. studie zastínění, odstupové vzdálenosti). Územní rozhodnutí bylo vydáno dne 14.5.2007 pod č.j. SÚ/10547/06/Lo-328.3 a nabylo právní moci dnem 28.6.2007. Dne 15.11.2007 podal stavebník žádost o vydání stavebního povolení na výše uvedenou stavbu. Nutno připomenout, že v průběhu stavebního řízení nebyla vznesena ze strany společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. jediná námitka, o které by stavební úřad musel rozhodovat, případně ji zamítnout. Dne 8.1.2010 vydal stavební úřad stavební povolení na výše uvedenou stavbu, jehož součástí bylo stanovení podmínek pro provádění stavby. Lze si stěžít představit, že se námitky podobného charakteru budou řešit v rámci řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, případně v rámci odvolacího řízení, ve kterém se jedná o účastenství v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Odvolací správní orgán se nebude znovu zabývat například podmínkami pro umístění navrhované stavby na pozemku, její výškou, tvarem střechy či odstupem od hranic sousedních pozemků. Nejedná se o stavební řízení, jehož výsledkem je vydání stavebního povolení na příslušnou stavbu, ale o řízení o prodloužení platnosti již vydaného pravomocného stavebního povolení.

Jednou z podmínek pro prodloužení platnosti stavebního povolení je řádně odůvodněná žádost stavebníka, kterou musí podat před uplynutím lhůty dvou let od nabytí právní moci stavebního povolení. Tato podmínka byla splněna, protože stavebník podal žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení dne 30.10.2009, tzn. téměř tři měsíce

před uplynutím lhůty dvou let od nabytí právní moci stavebního povolení (nabytí právní moci stavebního povolení dne 29.1.2008). Závažným důvodem, proč společnost ELTODO Národní dům s.r.o. nemohla konzumovat pravomocné stavební povolení, byla skutečnost, že probíhalo soudní řízení ve věci určení vlastnictví budovy č.p. 1088 Národní dům (nemovitá kulturní památka) na st.p.č. 2336 v k.ú. Karlovy Vary a nebyla ukončena odvolací řízení, která byla přerušena právě z důvodu probíhajícího soudního sporu. Tento stav trval až do 15.12.2009, kdy pan I.O. vzal zpět všechna odvolání a žaloby ve věci výše uvedené nemovitosti. Odvolací správní orgán tato odvolací řízení svým usnesením č.j. 1178/SÚ/09 ze dne 15.12.2009 zastavil. Od tohoto data mohl stavebník začít s realizací stavby.

Odvolatel ve svém odvolání uvádí nález Ústavního soudu č. 96/2000 Sb., týkající se posuzování sousedních pozemků pro účely posuzování účastenství ve stavebním řízení. Tady je třeba připomenout, že se v posuzovaném případě nejedná o stavební řízení, ale o řízení o prodloužení platnosti již vydaného pravomocného stavebního povolení, a proto při posuzování účastenství nelze použít výše uvedený nález Ústavního soudu. Stejným způsobem lze nahlížet na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.6.2009 sp.zn. 5 As 67/2008-111, který se týká opět účastenství ve stavebním řízení ve věci výstavby dvou větrných elektráren a posouzení přímého dotčení sousedních nemovitostí v souvislosti s posouzením účastenství právě v tomto řízení. To však není vhodný přírůbek, popř. návod, kterým by se stavební úřad měl řídit v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. (...) Pasáže, které odvolatel z tohoto rozsudku cituje (zastínění, umístění stavby, odstupové vzdálenosti, rozměry stavby atd.), jsou předmětem územního řízení, a jak bylo již výše uvedeno, stavební úřad se touto problematikou zabýval v územním řízení. Odvolatel se několikrát ve svém podání snaží obhájit a zdůvodnit, že by měl být účastníkem tohoto řízení, protože jeho vlastnické právo k nemovitostem bude navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Odvolací správní orgán k tomu připomíná, že o tom se rozhodovalo ve stavebním řízení a jejich právní předchůdce společnost Telefónica O2 Czech Republic, a.s. ve stavebním řízení neuplatnila žádné námitky, které by se této problematiky týkaly. (...) V další části odvolání argumentuje [žalobkyně] tím, že je a musí být účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, aby měl možnost náležitě chránit své zájmy v souladu s právními prostředky, které mu nabízí právní řád České republiky. Dále uvádí, že již dnes pocituje nepříjemné důsledky skutečnosti, že se stavbou dle stavebního povolení nebylo započato. Dále to odůvodňuje potížemi s pronájmem nebytových prostor s tím, že nájemci mají obavu o nerušený výkon nájemního práva v čase provádění stavby a požadují po odvolateli ponížení standardně účtovaného nájemného. K tomu odvolací správní orgán uvádí, že zcela záměrně citoval celé odvolání odvolatele, protože jeho námitky uvedené odvolání se v převážné části netýkají tohoto řízení a odvolací správní orgán není kompetentní se k nim vyjadřovat. Odvolací správní orgán má za to, že jeho právní předchůdce společnost Telefónica O2 Czech Republic, a.s. dostatečně srozumitelně informovala odvolatele o tom, že bylo vydáno stavební povolení na výše uvedenou stavbu, jaký je její rozsah a objem, a jakým způsobem budou dotčena jejich vlastnická práva. V tomto řízení nelze zpětně posuzovat námitky ze strany odvolatele, které se projednávaly v územním, resp. ve stavebním řízení. K jednotlivým námitkám odvolatele se odvolací správní orgán nebude jednotlivě vyjadřovat, protože byly dostatečně objasněny v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Stavební zákon přímo nedefinuje způsob, jakým má být vedeno řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení tak, jak je tomu v případě prodloužení platnosti územního rozhodnutí (ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona - na řízení o prodloužení lhůty se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení). Stavební zákon v § 115 odst. 4 pouze stanoví, že dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před uplynutím lhůty dvou let od nabytí právní moci prodloužit. Stavební úřad musí při rozhodování o prodloužení platnosti stavebního povolení brát v úvahu i práva a oprávněné zájmy účastníků stavebního řízení i ochranu veřejných zájmů. Přestože to není ve stavebním zákoně výslovně uvedeno, je pravomocné stavební povolení závazné také pro právní nástupce účastníků řízení, což vyplývá z ust. § 73 odst. 3 správního řádu. Odvolací správní orgán stejně jako prvostupňový správní vychází při stanovení okruhu účastníků řízení z ustanovení § 109 stavebního zákona. Podle ust. odst. 1 písm. e) je účastníkem řízení ten, kdo je vlastníkem sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Protože v tomto případě má odvolací správní orgán za to, že odvolatel, resp. jeho vlastnická práva, nebudou rozhodnutím o prodloužení platnosti stavebního povolení přímo dotčena, a proto nemůže být účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že napadené usnesení je v souladu s právními předpisy a proto rozhodl tak, jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno.“.

Stavební řízení bylo upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „stavební zákon“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu jsou účastníky řízení v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu.

Podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou účastníky řízení v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.

Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

Podle § 27 odst. 3 správního řádu jsou účastníky řízení rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.

Podle § 28 odst. 1 správního řádu za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

Podle § 28 odst. 2 správního řádu jestliže osoba, o níž bylo usnesením rozhodnuto, že není účastníkem, podala proti tomuto usnesení odvolání, jemuž bylo vyhověno, a mezitím zmeškala úkon, který by jako účastník mohla učinit, je oprávněna tento úkon učinit do 15 dnů od oznámení rozhodnutí o odvolání; ustanovení § 41 odst. 6 věty druhé platí obdobně.

Zatímco ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu vymezuje okruh tzv. hlavních účastníků řízení (tedy bezprostředních adresátů rozhodnutí), ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu povolává jako účastníky řízení další osoby, a to za předpokladu, že mohou (nikoliv musí) být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Ustanovení § 27 odst. 3 správního řádu pak přiznává účastenství v řízení osobám, o nichž to stanoví zvláštní zákon.

Protože stanovení účastníků řízení, ať již podle obecného vymezení uvedeného v § 27 správního řádu nebo na základě speciální úpravy účastníků správního řízení ve zvláštním zákoně, není pro správní orgán vždy zřejmé a nesporné, obsahuje správní řád ustanovení, na jehož základě je možné rozhodovat o sporném účastenství. Tím ustanovením je § 28.

Předpokladem k vydání usnesení o tom, že určitá osoba je či není účastníkem řízení, je ve smyslu § 28 odst. 1 věty první to, že ten, kdo tvrdí, že účastníkem je, bude za účastníka považován, dokud se neprokáže opak pouze „v pochybnostech“. Z řečeného tak vyplývá, že v případech, kdy nejsou pochybnosti o tom, že určitá osoba účastníkem řízení není, se usnesení vydávat nemusí. Takové osobě by se adresovalo pouhé sdělení správního orgánu ve smyslu části čtvrté správního řádu o tom, že a proč ji správní orgán za účastníka řízení nepokládá. To, zda v dané věci jsou či nejsou pochybnosti o tom, zda konkrétní osoba je nebo

není účastníkem řízení, záleží na posouzení správního orgánu, neboť správní orgán odpovídá za vymezení okruhu účastníků řízení z úřední povinnosti. Pochopitelně, nic nebrání tomu, aby správní orgán vydával o této otázce usnesení vždy, tedy i v těch případech, kdy je nepochybné, že osoba účastníkem řízení není. Usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu správní orgán vydává jak v případě, kdy s touto osobou dosud nejednal a ta se na základě svého tvrzení svého účastenství domáhá, tak v případě, kdy správní orgán s určitou osobou jako s účastníkem řízení jedná, ale v průběhu řízení dojde k závěru, že jí postavení účastníka řízení nesvědčí. Zde by nestačilo s takovou osobou jako s účastníkem řízení pouze fakticky přestat jednat nebo jí jen sdělit, že s ní jako s účastníkem správní orgán nadále jednat nebude. V takové situaci je třeba vydat deklaratorní usnesení (podle § 28 odst. 1 správního řádu), aby měla dotčená osoba možnost se proti takovému postupu správního orgánu bránit oprávněným prostředkem [k tomu srov.: Vedral, J. K obecnému vymezení okruhu účastníků správního řízení podle správního řádu, in ASPI, (ASPI ID): LIT38921 CZ, 2011].

V posuzované věci soud spatřuje zásadní pochybení správních orgánů v tom, jak svá rozhodnutí odůvodnily. Stavební úřad citoval znění § 109 stavebního zákona a připustil, že právní předchůdce žalobkyně splňuje stran účastenství z titulu vlastníka sousedního podmínku pouze (a právě jen) tento předpoklad – tedy vlastnické právo. Druhou podmínku – možnost přímého dotčení tohoto práva Stavbou – právní předchůdce žalobkyně dle prvoinstančního správního orgánu nesplňoval. Stavební úřad sice konstatoval, že k tomuto závěru dospěl „po důkladném prozkoumání“, ale ve svém rozhodnutí k tomu uvedl pouze to, že hmota a výška přístavby objektu je dána územním rozhodnutím a podmínky pro výstavbu jsou dány stavebním rozhodnutím. Jakou vazbu mají právě tyto závěry na výrok o tom, že právní předchůdce žalobkyně není účastníkem řízení o prodloužení stavebního povolení, stavební úřad nijak neosvětlil.

Podobně se zachoval i žalovaný, který převážnou část napadeného rozhodnutí vyplnil citací odvolání žalobkyně, textu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a vylíčením časosledných údajů správního řízení. Dále uvedl, že žalobkyni zmiňovaná rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu se na danou věc nevztahují. K jádru věci samé, tedy k odůvodnění toho, proč se i žalovaný domnívá, že žalobkyně není účastníkem řízení o prodloužení stavebního povolení, se v napadeném rozhodnutí vztahuje v podstatě jen pět vět v posledním odstavci, v nichž žalovaný uvedl: *Stavební úřad musí při rozhodování o prodloužení platnosti stavebního povolení brát v úvahu i práva a oprávněné zájmy účastníků stavebního řízení i ochranu veřejných zájmů. Přestože to není ve stavebním zákoně výslovně uvedeno, je pravomocné stavební povolení závazné také pro právní nástupce účastníků řízení, což vyplývá z ust. § 73 odst. 3 správního řádu. Odvolací správní orgán stejně jako prvostupňový správní vychází při stanovení okruhu účastníků řízení z ustanovení § 109 stavebního zákona. Podle ust. odst. 1 písm. e) je účastníkem řízení ten, kdo je vlastníkem sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Protože v tomto případě má odvolací správní orgán za to, že odvolatel, resp. jeho vlastnická práva, nebudou rozhodnutím o prodloužení platnosti stavebního povolení přímo dotčena, a proto nemůže být účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení.*

Takové odůvodnění ale nepostačuje. Není z něj totiž vůbec patrné, na základě čeho žalovaný k takovému závěru dospěl. Žalobkyně i soud se totiž dozvídají jen to, že správní orgány obou stupňů vycházely při stanovení okruhu účastníků řízení z § 109 stavebního zákona [jehož odst. 1 písm. e) je citováno], přičemž uzavřely, že odvolatel, resp. jeho vlastnická práva, nebudou rozhodnutím o prodloužení platnosti stavebního povolení přímo dotčena, a proto nemůže být účastníkem řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení.

Soud v napadeném rozhodnutí postrádá především hlubší rozvahu nad tím, proč účastenství právního předchůdce žalobkyně nebylo v první etapě řízení o prodloužení stavebního povolení, která skončila zrušujícím rozhodnutím krajského úřadu, nijak zpochybněno, aby bylo následně rozhodnuto o tom, že žalobkyně takovým účastníkem již není. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.4.2004 č.j. 6A 31/2001-91 (k dispozici na www.nssoud.cz) mj. konstatoval: „(...) k tomu, aby měl určitý subjekt postavení účastníka řízení, postačí pouhý hmotněprávní předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností nebo dokonce tvrzení o možném dotčení na svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech. Kdo je účastníkem řízení vymezuje sice správní řád, ale odpověď na to, koho svou definicí správní řád za účastníka řízení povolává, dávají předpisy hmotného práva. Znakem účastníka řízení je hmotněprávní poměr k věci, to však neznámá že správní orgán přizná postavení účastníka řízení jen tomu, o němž se při zahájení přesvědčil, že účastníkem řízení je. Správní orgán je předně povinen zkoumat a upřesňovat okruh účastníků řízení v průběhu celého řízení.“. Byť se v tomto případě Nejvyšší správní soud vyjadřoval ještě ve vztahu k § 14 správního řádu z roku 1967, je i z pohledu požadavků správního řádu z roku 2004 nutné trvat na tom, aby správní orgány řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnily závěr o tom, že v daném řízení nebyl onen hmotněprávní předpoklad existence práv, právem chráněných zájmů nebo povinností žalobkyně.

Protože napadené rozhodnutí výše vyslovené požadavky nesplňovalo, soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná, a proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Za této procesní situace, kdy soud rozhodl o žalobě po nezbytných úkonech týkajících se poučení účastníků řízení, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě.

Soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz internetovou verzí katastrální mapy, protože jeho provedení, vzhledem k výše prezentovaným důvodům, které vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, by bylo zjevně nadbytečné.

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně

vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobkyni tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 7.760,- Kč.

Výše náhrady nákladů řízení sestává ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby. Stanovisko žalobkyně k vyjádření žalovaného doručené soudu dne 17.5.2011 nebylo za úkon právní služby uznáno, neboť se jednalo toliko o obecné vyjádření nemající význam k podstatě posuzované věci. Protože žalobkyně byla zastoupení advokátem – plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 960,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena parční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s. Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 4. listopadu 2011

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

